

za oprávněna, by do zákona něco vkládal, čeho zákonodárce ani nevyřekl, ani nenaznačil. Ostatně požadování majetkového prospěchu za postoupení bytu sotva bude myslitelné za poměrů, kdy již přestane bytová tíseň vyvolaná válečnými a poválečnými poměry. Nelze též pomínouti, že článkem III. zákona č. 80/1924 byl výslovně zrušen § 20 odst. druhý zákona ze dne 26. dubna 1923, č. 85 sb. z. a n. o ochraně nájemníků, který tytéž skutkové podstaty činů, jež jsou uvedeny v článku I. č. 1 písm. a) až c) zákona č. 80/1924, prohlašoval za zapovězené a podle §u 28 za správně trestné. Prohlásiv nyní tytéž skutkové podstaty za činy soudně trestné, dal tím zákonodárce jasně na jevo, že chce tak účinněji postihnouti právě tuto zakrytou formu bytové lichvy, než jako dosavad pouhým správním potrestáním (srv. též zprávu výboru ústavně-právního poslanecké sněmovny tisk č. 4433).

Čís. 2616.

Otázka »pokojné držby« ve smyslu §u 83 tr. zák. jest otázkou právní; při jejím řešení nutno vycházeti z nenapadených a proto vízících skutkových zjištění nalézacího soudu.

O klidné držbě lze mluvit jen tehdy, byla-li bezprostředně před vpádem bez rušení vykonávána, při čemž se předpokládá, že osoba, jejíž držba měla býti rušena, jí skutečně nabyla.

Nebyly-li vypožadované pozemky odevzdány novým pachtýřům podle předpisů §u 20 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 329 sb. z. a n. (ve znění zákona ze dne 13. června 1922, č. 220 sb. z. a n.), ač dosavadní pachtýři dobrovolně neustoupili, nenabyli noví pachtýři ani vykolíkováním jim přidělených pozemků jich držby ve smyslu §u 83 tr. zák.

Předmětem zločinu §u 85 a) tr. zák. mohou býti jen hmotné (tělesné) věci movité nebo nemovité; poškození jich může záležeti buď v úplném nebo částečném zničení podstaty, nebo znehodnocení věci; předmětem onoho zločinu nemůže býti výsledek měřičských prací.

Ke zločinu §u 199 e) tr. zák. se nevyžaduje, by pachatel jednal v úmyslu poškoditi majitele pozemku na jeho majetku; stačí úmysl, by majiteli pozemku byl odňat průkaz jeho hranice.

Útisk (zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 309 sb. z. a n.).

Újma ve smyslu §u 1 zákona nemusí býti značnějšího rozsahu a újmou hned viditelnou (citelnou); stačí i újma, záležející v nepatrnějším zasažení do práv ohroženého, které podle okolností třeba později k tomu přibývajících může vésti ke skutečné majetkové újmě (škodě); spadá sem hrozba vytrháním kolíků vsazených k určení hranic.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1927, Zm II 289/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 9. března 1926, pokud jím bylo 22 obžalovaných uznáno vinnými zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením ci-

zího majetku podle §u 85 písm. a) tr. zák., oni obžalovaní a kromě toho i obžalovaný František K. též zločinem veřejného násilí podle §u 85 písm. a) tr. zák., nikoliv však zločinem podle §u 83 tr. zák. a pokud byli sprostěni z obžaloby pro přestupek útisku podle §u 1, §u 2 čís. 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., pokud čelila proti tomu, že v odstavci A. napadeného rozsudku byli oni obžalovaní uznáni vinnými nikoliv zločinem veřejného násilí násilným vpádem do cizího statku nemovitého podle §u 83 tr. zák., nýbrž zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle §u 85 písm. a) tr. zák. Vyhověl však a) zmateční stížnosti obžalovaných do odstavce A. napadeného rozsudku, jímž byli uznáni vinnými zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle §u 85 písm. a) tr. zák. a b) zmateční stížnosti státního zastupitelství, pokud čelila proti tomu, že v odstavci B. b) napadeného rozsudku byli oni obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přestupek útisku podle §u 1, §u 2 čís. 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v odstavcích A., B. b) jako zmatečný a to i ohledně obžalovaného Františka K-a, používaje v tom směru §u 290 tr. ř., a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu tohoto zrušení znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Veřejným obžalobcem byly stihány dva příběhy: a) příběh ze dne 20. ledna 1925, týkající se Jana H-a, v němž spatřována skutková podstata přestupku útisku podle §u 1, §u 2 čís. 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., a b) příběh z téhož dne, jenž se udál na pozemcích S. H., patřících ke dvoru R., který podle obžaloby zakládá skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí podle první věty §u 83 tr. zák. Pokud se především tkne tohoto příběhu, neshledal nalézací soud v něm skutkové podstaty zločinu podle §u 83 tr. zák., nýbrž skutkovou podstatu zločinu podle §u 85 a) tr. zák. a uznal obžalované, jmenované v napadeném rozsudku pod A. 1 až 23 vinnými tímto zločinem. Tím se pokládají za stíženy obě strany, státní zastupitelství proto, že nebyl vynesena výrok odsuzující ve smyslu obžaloby pro zločin §u 83 tr. zák., obžalovaní (vyjma Františka K-a) proto, že byli uznáni vinnými zločinem podle §u 85 a) tr. zák. I. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), 10 §u 281 tr. ř. nelze přiznati oprávněnost. Nakolik zmatky ty jsou odůvodněny, závisí na těchto právních úvahách: Hlavním a základním předpokladem skutkové podstaty zločinu rušení míru pozemního podle první věty §u 83 tr. zák. — a jen o ten by tu šlo — jest rušení pokojné držby pozemku nebo práv naň se vztahujících. Již této první náležitosti objektivní skutkové podstaty tu není. Obžaloby kladly sice ve svých záhlavích obžalovaným za vinu, že rušiti Státní pozemkový úřad a nové pachtýře v pokojné držbě pozemků, patřivších dříve k velkostátku J-ckému. Z důvodu obžalob jest však patrné, že obžalovaní byli vlastně stiháni jen pro rušení pachtovních práv nových pachtýřů. Napadený rozsudek se

zabývá rovněž jen rušením práv nových pachtýřů, necháváje práva Státního pozemkového úřadu bez povšimnutí. Toho, že se rozsudek neobíral rušením držby (práv) Státního pozemkového úřadu, zmateční stížnost státního zastupitelství nenapadá ani podle čís. 5 ani podle čís. 7 Šu 281 tr. ř. Zrušovací soud mohl tedy napadený rozsudek přezkoumati jen po té stránce, zda byla porušena pachtovní práva nových pachtýřů, nemohl však uvažovati o tom, v držbě jakých práv byl snad Státní pozemkový úřad, zda držba ta byla klidnou, a zda byla porušena. Otázka »pokojné držby« jest otázkou právní, při jejímž řešení nutno vycházeti z nenapadených a proto vízících skutkových zjištění nalézacího soudu. Ohledně práv nových pachtýřů bylo napadeným rozsudkem zjištěno v podstatě toto:

Obžalovaní, vyjímajíc Konráda S-a, Leopolda B-a a Jana S-y byli kromě jiných ještě osob drobnými pachtýři ve smyslu zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. a Šu 63 přidělového zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. na některých pozemcích v katastrální obci S. H., tvořících součást dvora »R.«, jenž jako jiné části velkostatku J-ckého byl podle záborového zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. státem zabrán, někteří od 1. dubna 1920, jiní od 15. září 1920 na dobu šesti let ve smyslu Šu 63 zákona čís. 81/1920 sb. z. a n. Pachtovní smlouvy, které s drobnými pachtýři ujednal vlastník velkostatku J-ckého Alexander P., obsahují také ustanovení odpovídající příslušným předpisům zákonným, že Státní pozemkový úřad může podle Šu 63 zákona čís. 91/1920 sb. z. a n. pachtovanou půdu přiděliti i před uplynutím pachtovní doby jiným způsobem a že ujednané pachtovné jest splatné každoročně v ročních lhůtách předem dne 1. dubna, pokud se týče dne 16. září. Státní pozemkový úřad jménem a v zastoupení státu Československé republiky podal dne 13. června 1924 u okresního soudu ve Slavonicích výpověď, kterouž podle části I. písm. c) zákona čís. 329/1920 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 220/1922 sb. z. a n. vypověděl všem, kdož hospodařili na zabraných nemovitostech velkostatku J-ckého, zejména též oněm drobným pachtýřům, hospodaření na užívaných pozemcích na šest měsíců, ode dne vyhlášky výpovědi na soudní desce ve Slavonicích. Usnesením slavonického okresního soudu ze dne 17. června 1924 byla výpověď doručena s poznámkou, že se výpovědní lhůta končí dnem 17. prosince 1924, výpověď byla vyhlášena v jazyku českém a německém vyvěšením na soudní desce ve Slavonicích dne 17. června 1924, sňata byla dne 24. ledna 1925, a byla v létě 1924 po dobu 14 dnů vyvěšena na obecní desce ve S. H. Dvůr R. převzal Státní pozemkový úřad a předal jej do vlastnictví ministerstvu zemědělství s tím, že toto přenechá část zemědělské půdy kvalifikovaným menšinám. Z pozemků dvora R. bylo pro pacht dáno celkem 22·1 ha rolí a 5·9 ha luk. Inženýr S. vypracoval z této výměry tak zvanou hrubou rozvahu, t. j. návrh, jaké parcely by bylo přiděliti a komu, ve smyslu vnitřního návodu Státního pozemkového úřadu v Praze, podle něhož netřeba vyslechnouti poradní sbor, nýbrž jen důvěryhodné osoby. Přihláškové řízení nebylo vůbec zahájeno a, když hrubá rozvaha byla schválena Státním pozemkovým úřadem a ministerstvem zemědělství, bylo jednáno

s komisí, zřízenou podle onoho návodu, která spolupůsobila při výběru uchazečů a skládala se z řídicího učitele Františka P-a, dělníka Jana H-a, Václava K-y a Josefa Š-y. Osoby ty podávaly posudky a návrhy, komu by měly jednotlivé dílce půdy býti přiděleny. Podle výpovědi svědka inž. S-y bylo přihlíženo při rozdělování půdy zvláště k osobám hospodářsky slabším a Jan H. nevedl podle názoru tohoto svědka hlavní slovo, načež byl návrh na přiděl půdy Státním pozemkovým úřadem a ministerstvem zemědělství schválen. Výběr pozemků dál se za souhlasu a v dohodě se správou státních lesů a statků v J.; ze dvora »R.« bylo podle pachtovních smluv z roku 1920 v drobném pachtu úhrnem 24·75 ha půdy, kterou pachtovalo celkem 67 osob, do nového pachtu navrženo bylo však celkem 27·99 ha půdy, na nichž měli účast z osob původně obžalovaných František R., Jan S., František K., František M., Antonín N., Jan N., Jan W., manžel obžalované W-ové, Jan H., manžel obžalované Anny H-ové, Karel Š., manžel obžalované Antonie Š-ové, posléze pak kromě jiných také oni členové komise Jan H. a Václav K., úhrnem 30 uchazečů. Dopisem ze dne 15. ledna 1925 vyzval inž. S. za pracovní sekci Státního pozemkového úřadu v M. B. Jana H-a, by vyzval nové pachtýře, by si zhotovili potřebné kolíky s hlavou, upravenou k napsu, za účelem provedení zaměření propachtované půdy, kteréž bylo také dne 19. ledna 1925 inž. S-ou a zeměměřičem Josefem P-em provedeno podle schválené rozvahy a pozemky vykolíkovány za přítomnosti většího počtu osob, mezi nimiž kromě některých nových pachtýřů byly i osoby nesúčastněné, kolíky byly zaraženy i uprostřed pozemků a na jejich hlavy napsal inž. S. jména dotyčných pachtýřů, při čemž řekl: »To je vaše.« Tím považoval inženýr S. půdu za předánu novému pachtýři, neboť v praxi se tak prý děje. Podle předpisu §u 20 náhradového zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n., postupováno nebylo, jelikož tohoto postupu používáno podle svědecké výpovědi inž. S-y v praxi jen tehdy, nevyklidí-li dosavadní držitel pozemek dobrovolně. Pole z pozemků nově rozhraničených byla dne 19. ledna 1925 z části již obdělána, zejména byl zaset jetel. K vyměřování přizváni byli jen ti uchazeči, kterým byl přiděl přiznán. Podle dalších zjištění nalézacího soudu nebyli s tím spokojeni dosavadní pachtýři, kterým nebylo až do dne nového vyměření půdy dne 19. ledna 1925 známo, že jim byla dána dne 17. června 1924 z hospodaření na těchto pozemcích šestiměsíční výpověď, stěžovali si u starosty G-a a obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu v Brně a u okresní politické správy v Dačicích a vytrhali pak jednak sami, jednak se sebranými jinými lidmi dne 20. ledna 1925 rozměrovací kolíky.

O klidné držbě ve smyslu §u 83 tr. zák. lze mluvit jen tehdy, byla-li bezprostředně před vpádem bez rušení vykonávána, při čemž se ovšem především vyžaduje, že osoba, jejíž držba byla prý rušena, jí vůbec nabyla. I bylo proto nejvyššímu soudu řešiti otázku, zda noví pachtýři skutečně již nabyli držby pozemků, o které jde, pokud se týče pachtovních práv k nim. Podle §u 20 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. má po

uplynutí výpovědní lhůty okresní soud místně příslušný k návrhu Státního pozemkového úřadu provést vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí a předání jich do držby osobám tímto úřadem označeným — v souzeném případě novým pachtýřům — podle předpisů exekučního řádu. Podle zjištění nalézacího soudu se v praxi postup, předepsaný §em 20 nezachovává, když dosavadní držitelé vyklidí pozemek dobrovolně. Netřeba tu řešiti otázku, zda taková praxe může obstáti před zákonem a zda může mít právní důsledky. Stačíť v souzeném případě, že dosavadní pachtýři dobrovolně neustoupili, nevyklidili pozemky, že tedy i podle zjištěné praxe bylo by musilo nastati odevzdání pozemků do držby okresním soudem podle oněch předpisů zákona, a že dokud se tak nestalo, staří pachtýři nepozbyli držby. Tomu-li tak, nemohli ovšem noví pachtýři nabytí držby pachtovních práv a s tím spojené detence pozemků, nebyli držiteli vůbec, tím méně pak držiteli klidnými. Nemohli proto obžalovaní porušiti držbu (klidnou) nových pachtýřů a není to-muto právnímu závěru na závadu ani ustanovení §u 312 obč. zák., když jest tu zvláštní předpis §u 20 náhradového zákona, takže vykolíkování, které by jinak bylo mělo v zápětí nabytí držby, bylo v tomto případě pokládati pouze za úkon přípravný pro nabytí držby. Zmateční stížnost státního zastupitelství, domáhající se použití §u 83 tr. zák., jest již z těchto úvah bezdůvodna. Bylo ji proto zavrhnouti.

II. a) Odůvodněna jest však zmateční stížnost oněch obžalovaných, kteří si stěžují proto, že byli v onom směru odsouzeni pro zločin podle §u 85 a) tr. zák. Nalézací soud zjistil ohledně zločinu podle §u 85 a) tr. zák., že se poškození cizího majetku stalo nikoliv poškozením bezcenných kolíků, nýbrž tím, že byly zmařeny výsledky rozměřovacích prací, které stály 480 Kč 10 h. Zmateční stížnost uplatňuje zmatek podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. poukazem na to, že předmětem ochrany §u 85 a) tr. zák. není jmění poškozeného v celku, nýbrž pouze věci tělesné. Stížnosti dlužno přisvědčiti. Předmětem zločinu podle §u 85 a) tr. zák. mohou býti podle nauky a ustálené judikatury pouze věci buď movité nebo nemovité, ale vždy jen hmotné (tělesné) a poškození jich může záležeti buď v úplném nebo částečném zničení podstaty, neb znehodnocení věci, proti níž směřoval útok. Tomu nasvědčuje doslov §u 85 tr. zák. a též jeho srovnání s ustanovením §u 166 tr. zák. Za předmět zločinu podle §u 85 a) tr. zák. nelze proto považovati výsledek prací měřických, jak to činí nalézací soud. Trpí tedy jeho rozsudek v tomto směru omylem právním, jež správně vytýká zmateční stížnost podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. I bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a zrušiti napadený rozsudek v příslušném výroku (odstavec A), to podle §u 290 tr. ř. též ohledně obžalovaného Františka K-a, který nepodal zmateční stížnosti, poněvadž také jemu prospívá důvod zmatečnosti, uplatňovaný ostatními obžalovanými. Výrok sprostující nemohl však býti zrušovacím soudem ihned vyneseno, a bylo věc vrátiti nalézacímu soudu k novému jednání a rozhodnutí, neboť tomuto soudu náleží, by uvažoval po stránce skutkové a právní, ve směru objektivním a subjektivním, zda jednání obžalovaných nezakládá snad skutkové podstaty jiného trestného činu (po při-

padě zločinu podle §u 199 písm. e) tr. zák. za předpokladu ovšem, že bude zjištěn zlý úmysl ke skutkové podstatě tohoto zločinu potřebný).

II. b) Co do příběhu týkajícího se Jana H-a, byli obžalovaní sprostěni z obžaloby. Tuto část rozsudku B b) napadá státní zastupitelství podle čís. 9 a), 5 §u 281 tr. ř., a to právem. S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost předně právem, že již to, co nalézací soud bere skutkově za prokázáno, vykazuje v objektivním směru veškeré zákonné znaky přestupku útisku, zejména ohledně obžalovaných Josefa E-a, Ondřeje B-a, Františka K-a a Františka R-a. Soud běře za zjištěno, že obžalovaní, — když se byli vrátili od okresní politické správy z Dačic, kde si stěžovali do nového přidělu pozemků dvoru »R.« v S. H., — zašli před dům Jana H-a, předsedy spolku »Domovina« v S. H.; několik jich vešlo do bytu, a když je H. vykazoval, podotknuv, že, chtějí-li s ním mluvit, nechť zůstanou v bytě toliko tři, zůstali v bytě pouze Josef E., Ondřej B., František K. a František R. Ke konci rozhovoru pronesl Josef E. tato slova k H-ovi: »My žádáme, byste ještě dnes vytrhl kolíky (to jest kolíky, jimiž byly vykolikovány jednotlivé přidělené pozemky), a, když je nevytrhnete, vytrhneme je my,« k čemuž Ondřej B. dodal: »Ne pak E. sám, my všichni!« Dále bere soud za zjištěno, že hned po tomto zákroku u H-a, kde, jak se v rozsudku praví, mluvčí obžalovaných prohlásili výslovně, že, neodstraní-li kolíky H., vytrhají je sami, všichni odsouzení obžalovaní dostavili se hromadně na pole zřejmě v úmyslu, odstraniti kolíky, a že všechny kolíky byly pak skutečně odstraněny. Soud uvádí dále v rozsudku výslovně, že oněmi výroky vyjádřili obžalovaní svůj úmysl, vymoci na Janu H-ovi, by odstranil kolíky na pozemcích nově vymezených. Přes tato zjištění neshledává nalézací soud v jednání obžalovaných skutkové podstaty přestupku útisku, maje za to, že pronesené výroky neobsahují pohrůžky, jak ji má na mysli § 1 zákona proti útisku, zejména ne pohrůžky újmou na majetku. Na několika místech rozsudku snaží se pak soud dovoditi, že tu nebylo takové újmy, pokud se týče pohrůžky touto újmou. Výkladem tím byl však porušen, pokud se týče nesprávně vyložen zákon proti útisku v ustanovení §u 1. V §u 1 tohoto zákona není pojem újmy na majetku blíže vymezen: Není tudíž potřebí, by šlo o újmu značnějšího rozměru a o újmu ihned viditelnou, pokud se týče citelnou. Zákon má zjevně na mysli újmu jakoukoli, tedy také újmu, záležející v nepatrnějším zasažení do právní sféry ohroženého, které podle okolností třeba později k tomu přibývších může vésti ke skutečné majetkové újmě, ke skutečné škodě. Uváží-li se, že obecný zákon trestní stihá odstranění mezníků, zasazených k určení hranic, již se zřetelem na povahu činu samo o sobě, bez ohledu na výši škody jako zločin podvodu podle §u 199 e) tr. zák. a že netřeba tu důkazu, že pachatel jednal v úmyslu, by majitel pozemku byl poškozen na svém majetku, nýbrž záleží jen na tom, že zlý úmysl se nese k tomu, by majiteli pozemku byl odňat průkaz jeho hranice, jest z toho zřejmo, že toto odnětí průkazu hranice jest podle zákona samého mnohem závažnější újmou, než snad skutečné způsobení menší hmotné škody. Soud ostatně sám vzal za prokázáno, že vytrháním kolíků způsobena byla skutečná majetková škoda přes 200 Kč.

Bylo-li tedy Janu H-ovi pohroženo vytrháním kolíků, bylo pohroženo aspoň odnětím průkazu hranic pozemku jemu vykázaného, tedy zajisté újmou H-a samého se týkající, a to újmou dosti citelnou, uváží-li se, že, ač případ oznámil téměř ihned Státnímu pozemkovému úřadu, došlo k novému vyměření pole mu přikázaného teprve v březnu 1925. Zjištění rozsudková jsou též nepochybná v tom směru, že u obžalovaných šlo o protiprávní nátlak na Jana H-a, to jest o vymožení jednání, na které neměli práva; neboť vykolíkování bylo provedeno z příkazu Státního pozemkového úřadu a H. nebyl oprávněn, sám kolíky na pozemcích nově vymezených odstraniti, jak to na něm obžalovaní chtěli vymoci. V těchto směrech uplatňovaný důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. je proto opodstatněn.

Čís. 2617.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pobuřování proti demokraticko-republikánské formě státu ve smyslu Šu 14 čís. 1 zákona nepředpokládá, by pachatel vybízel jiné osoby přímo k tomu, by republiku rozvracely, ani by jednání pachatelovo bylo způsobilým vzbuditi u jiných přímo vášně; stačí jakékoliv, třeba bezvýsledné intelektuální působení na jiné osoby, jež směřuje a jest objektivně způsobilým k tomu, by v nich vyvolány byly nepřátelský stav a nálada proti demokraticko-republikánské formě státu; spadá sem výrok, že komunisté chtějí a budou republiku rozvracetí.

V subjektivním směru stačí úmysl pachatelův vyvolati v jiných osobách onen stav a náladu.

Ani uplatňování politického přesvědčení nesmí se díti způsobem přičícím se zákonu.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1927, Zm I 568/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 24. srpna 1926, jímž byla obžalovaná podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin podle Šu 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byla obžalovaná podle Šu 259, čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle Šu 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, spáchaný prý tím, že dne 12. listopadu 1925 v P. ve shromáždění, tedy veřejně, pobuřovala proti demokraticko-republikánské formě Československého státu. Nalézací soud vzal za prokázáno, že obžalovaná mluvila onoho dne na volební schůzi pořádané čs. komunistickou stranou jako řečnice této strany v pří-